

ת"פ 36955/04/11 - מדינת ישראל נגד ד ס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36955-04-11 מדינת ישראל נ' ס(עציר)

פ"א - מעודכן 2009 0-2290-04038-2010
לפני כבוד השופטת יעל פרדלסקי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם

ד ס (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אבירן אסבן

ב"כ הנאשם - עו"ד סיון כהן

הנאשם - בעצמו

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין וכמצוות המחוקק אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו באישום השני.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל 2 אישומים והמייחס לנאשם בכל אישום ביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. בעובדות האישום הראשון נטען, כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום היו הנאשם וגברת מ ס (להלן: "המתלוננת") גרושים זה מזה, הורים ל-4 קטינות (להלן: "הקטינות"), כשהמתלוננת התגוררה עם הקטינות בדירה ברחוב ----- (להלן: "הדירה"). עוד נטען באישום הראשון, כי בין הנאשם למתלוננת נחתם הסכם (להלן: "ההסכם") לפיו אם המתלוננת תחתן, היא לא תתגורר עם בן זוגה החדש בדירה. ביום 3.10.10 בשעה 21:00 לערך, הגיע הנאשם לדירה וראה כי בדירה נמצא מר ש נ, החבר של המתלוננת (להלן: "המתלונן"). הנאשם סבר כי המתלוננת מפרה את ההסכם, התקשר למשטרה, כשהשוטר ששוחח עם הנאשם לא מצא כי יש לשלוח נידת. בנסיבות אלה איים הנאשם על המתלונן והמתלוננת (להלן: "המתלוננים"), בעת שנכחו 3 מהקטינות, באומרו שאם המשטרה לא

תתערב, הוא יפעל בדרכים שלו ושפעם הבאה שהוא ימצא את המתלונן הוא ידקור את שניהם ואף עשה תנועת דקירה בידו, וזאת בכוונה להפחיד את המתלוננים. בהמשך יצא הנאשם מהדירה והמתלונן יצא אף הוא ונכנס לרכבו. בנסיבות אלו פנה הנאשם למתלונן ואיים עליו באומרו שהוא מהעולם התחתון, שהוא מכיר כל מיני אנשים מהעולם התחתון, נקב בשמות, ואמר למתלונן שהוא בקלות יכול לשים פצצה מתחת לבניין ולהרים את הבניין וזאת בכוונה להפחידו. בנוסף נטען, כי בכשלוש הזדמנויות שונות, בתאריכים שאינם ידועים למאשימה, עד כחודש וחצי עובר לתאריך 3.10.10 איים הנאשם על המתלוננת בטלפון באומרו שאם יתפוס מישהו בבית ידקור אותה ואותו, ושיטפל בשניהם בדרך משלו וזאת בכוונה להפחידה.

בעובדות האישום השני נטען, כי ביום 5.10.10 התקשר הנאשם אל המתלוננת, לאחר שזו סירבה לאפשר לו לקחת את ילדתם ללא הסדרי ראייה, ואיים עליה באומרו כי אם לא תביא לו את הילדה, הוא יטפל במתלוננת בדרכים משלו וזאת כדי להפחידה.

3. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום .

4. ב"כ המאשימה עתר בסיכומיו להרשיע את הנאשם. בתמצית אציין, כי בטיעוניו טען כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בשני האישומים וטען כי יש להעדיף את עדויות המתלוננים על פני עדות הנאשם ועדות א.ס, בתם של הנאשם והמתלוננת.

5. ב"כ הנאשם עתרה בסיכומיה לזכות את הנאשם. בתמצית אציין, כי ביחס לאישום הראשון טענה, כי גרסת המתלוננים אינה אמינה המתלוננים סותרים זה את זה ועדותם אינה מתיישבת עם עדות א.ס בתם של הנאשם והמתלוננת ועם עדות הנאשם. עוד טענה למחדלי חקירה שעניינם אי זימון השוטר ששוחח עם המתלוננת והנאשם ביום 3.10.10 לעדות, אי הגשת דיסק ההקלטה ממוקד 100 ואי תיעוד חקירת הנאשם שלטענתו אינו יודע קרוא וכתוב וטענה כי המחדלים הנ"ל פגעו ביכולת הנאשם להתגונן.

ביחס לאישום השני טענה, כי לא הובאו כלל ראיות ע"י המאשימה להוכחת אשמתו של הנאשם.

6. **סקירת ראיות רלבנטיות להכרעה:**

עדות המתלוננת:

בחקירה ראשית העידה, כי היא גרושה מהנאשם, ולהם 4 בנות, כשבתקופה הרלבנטית לכתב האישום היתה הבת הגדולה-א.ס, בת 10, והמתלוננת והקטינות התגוררו בדירה. עוד העידה, כי ביום 3.10.10, כשלמיטב זכרונה מדובר במוצאי חג, היתה בדירה עם המתלונן ו-3 מהקטינות, והבת הגדולה שהתה בחג אצל הנאשם. לאחר שקילחה את הקטינות ויצאה מחדר האמבטיה ראתה בסלון הדירה את הנאשם צועק ומאיים, ואת המתלונן יושב על המדרגות מחוץ לדירה כשהדלת פתוחה. המתלוננת היתה כלשונה: "בהלם" וביקשה מהנאשם לצאת מהדירה. בתגובה הנאשם החל לצעוק ולהשתולל ואמר לה שיתקשר למשטרה. הנאשם שוחח עם שוטר בטלפון, ולבקשת השוטר שוחחה גם היא עם השוטר. המתלוננת הסבירה לשוטר כי לנאשם אין רשות לפי מה שסיכמו בניהם להיכנס לדירה, ושהנאשם מאיים ומשתולל, השוטר ביקש ממנה להיות רגועה וביקש לשוחח שוב עם הנאשם והיא החזירה את מכשיר הטלפון הנייד לנאשם, הנאשם לא דיבר עם השוטר ואמר כלשונה: "אין בעיה אם המשטרה לא תטפל אני אטפל בדרכים שלי ועוד פעם אם אני רואה את ש'פה, אני דוקר אותך ואותו. זה היה ליד הילדים וגם הדלת היתה פתוחה וש' ישב במדרגות" (עמוד 21 לפרוטוקול, שורות 12-13). עוד

העידה, כי באותה תקופה הנאשם היה מתקשר ומאיים עליה ופחדה מהנאשם. כשנשאלה, אם זוכרת איום ספציפי השיבה: "שהוא אמר אני אדקור אתכם, אני אטפל בכם בדרכים שלי. דרך אגב, הוא כל הזמן היה אומר וגם לש', לידי, הוא אמר שהוא שייך לקבוצת פשע של ---, והוא יפוצץ לש' את הבית והוא יודע איפה ש' גר ב----" (שם, שורות 20-22).

בנוסף העידה, כי ביום 5.10.10 התקשר אליה הנאשם ואמר לה כי רוצה לקחת את בתם הגדולה, היא השיבה לו שיש לבת רופא עיניים, ושם הוא רוצה לראות אותה שיעשה הסדרי ראייה בבית משפט. בסביבות השעה 18:00, לאחר שאמה של המתלוננת אמרה לנאשם שהגיע לבית הוריה, כי המתלוננת והקטינות נמצאות בגן הציבורי ב----, הגיע הנאשם לגן הציבורי בו שהתה עם הקטינות החל לצעוק, לאיים ולהשתולל, ואמר למתלוננת שרוצה לראות שהיא תכניס גברים לדירה, ושהוא יטפל בה. בהמשך משך הנאשם את הבת הגדולה, היא משכה אותה בחזרה, ולבסוף הבת הגדולה הלכה איתו. המתלוננת אמרה לנאשם כי תתלונן במשטרה, והנאשם איים והטריד וכלשונה: "ומאז התחילו כל הזמן איומים והטרדות" (שם, שורה 31).

בחקירה נגדית השיבה, כי בעת שהנאשם הגיע לדירה היא רחצה את הבנות הקטנות ושמעה צעקות מהסלון, וכשיצאה ראתה את הנאשם משתולל וצועק ואת המתלונן יושב בחדר המדרגות והדלת הכניסה לדירה פתוחה. עוד השיבה, כי הנאשם צעק, השתולל והתקשר להזמין משטרה. השוטר ביקש מהנאשם לדבר איתה, והיא הסבירה לשוטר מה קרה. בעת שהשוטר היה על הקו הנאשם איים כי ידקור את המתלוננים אם יראה את המתלונן עוד פעם בדירה, כשהקטינות נכחו באירוע. כשנשאלה מדוע השוטר ששמע את איומי הנאשם לא הזעיק שוטרים לדירה השיבה, שהיא החזירה את הטלפון לנאשם, הנאשם איים, ואין לה מושג אם השוטר היה כלשונה "על הקו". בנוסף השיבה כי הנאשם אמר: "אין בעיה אם המשטרה לא תטפל בזה, אני אטפל בזה בדרכים שלי, ופעם הבאה שש' יהיה פה, אני דוקר אותך ואותו" (עמוד 48 לפרוטוקול, שורות 12-13). הנאשם כל הזמן היה מתקשר ומאיים עליה ולא הגישה תלונות בכל פעם שאיים כי היו לה 4 ילדים קטנים ולא יכלה להמתין במשטרה 4-5 שעות להגשת תלונה. כן השיבה כי אינה זוכרת שאמרה בעימות בינה לנאשם (ת/2), שהנאשם אינו מאיים עליה ישירות ושהוא מטריד את אבא שלה. העדה אישרה שחתמה על הסכם גירושין עם הנאשם (נ/1) (להלן: "ההסכם"), והעידה כי הוסיפה את סעיף ט' להסכם והיתה "תחת לחץ" בעת שכתבה את ההסכם ללא עורך דין, ולא הבינה מה כתבה. ההסכם בוטל כי התיק הועבר מבית הדין הרבני לבית משפט למשפחה. בנוסף השיבה, כי אינה זוכרת מתי התחתנה בשנת 2010, זוכרת כי הגישה ביולי 2010 לפני שהתחתנה תביעה לפירוק שיתוף ב- 2010 (ת/3), ואינה זוכרת אם המתלונן גר איתה בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, זוכרת שהתחילו לגור ביחד לאחר שהתחילו כלשונה: "הבלאגנים עם הנאשם" מאחר ופחדה מהנאשם.

עוד העידה כי ביום 5.10.10 הנאשם התקשר, רצה לקחת את הבת הגדולה, היא אמרה לו שלא ניתן, הנאשם הגיע לגן הציבורי וגם אביה הגיע לשם ונכח בעת שהנאשם צעק שהיא מכניסה גברים הביתה, עשה בלאגן, ואיים שאם תכניס גברים הביתה הוא יטפל בה. השיבה כי אינה זוכרת שהנאשם אמר לה "אני אטפל בך אני אוריד אתכם" והוסיפה: "אם זה כתוב אז כנראה אמרתי אני לא זוכרת" (עמוד 54 לפרוטוקול, שורה 27).

עדות המתלונן:

בחקירה ראשית העיד, כי ביום 3.10.10, שהיה מוצאי שבת או מוצאי חג, היה בדירה, ובסביבות השעה 20:00-21:00 הייתה דפיקה בדלת, הציץ דרך העינית, ראה את הבת הגדולה של המתלוננת שהייתה בחג אצל הנאשם, ופתח לה את הדלת. הנאשם התחבא בגרם המדרגות והעד לא ראה אותו, ומשנפתחה הדלת, נכנס

הנאשם לדירה, וביקש מהמתלונן לצאת מהדירה. מאחר ובהסכם הגירושין של הנאשם והמתלוננת רשום כי היא לא תכניס גברים לדירה עד שיהיה פירוק שיתוף או שהדירה תימכר, כאשר בתקופה זו המתלוננת היתה בהליכי פירוק שיתוף, יצא העד מהדירה ונעמד בכניסה, כי חשש שהנאשם יעשה משהו למתלוננת. המתלוננת יצאה מהחדר וראתה את הנאשם שאמר לה שהיא מפרה הסכם, היא אמרה לו שנמצאת בהליכי פירוק שיתוף ואינה מפרה את ההסכם. הנאשם דרש שתחזיר לו חפצים ששייכים לו, והיא אמרה לו שמכרה אותם מכיוון שהוא לא משלם מזונות לילדים. הנאשם התקשר מטלפון נייד למשטרה, ואמר בטלפון שהמתלונן בדירה והסיג גבול. השוטר ביקש לדבר עם המתלוננת, ובסופו של דבר החליט השוטר שלא לשלוח ניידת. הנאשם נפנף עם הטלפון שלו ואמר: "דיברתי אתכם בטוב, אתם לא רוצים להבין בטוב, ואז הוא הצביע עלי ואמר שאם עוד פעם הוא יראה אותי פה, אני דוקר את שניכם, ועשה תנועה של דקירה עם היד..." (עמוד 23 לפרוטוקול, שורות 25-28), הנאשם נישק את בתו הגדולה, אמר שלום לבנות ויצא מהדירה והמתלונן ירד אחריו, כשהסביר שירד אחר הנאשם: "שלא יוצר מצב שאני נמצא בדירה והוא יאיים בגלל זה" (שם, שורות 29-30). בעת שהמתלונן נכנס לרכבו הוא הבחין בנאשם, המתלונן רצה לצנן את האווירה עם הנאשם, שאל את הנאשם אם צריך טרמפ, הנאשם השיב שאינו צריך טרמפ, ניגש למתלונן לרכב ואמר שהוא מהעולם התחתון, שהוא מכיר אנשים, מנה שמות של אנשים, ואמר שאם ירצה הוא יוכל לפוצץ את הבניין. הגיע רכב עם בחורה והנאשם נכנס לרכב הנ"ל.

בחקירה נגדית השיב, כי נסע עם המתלוננת להגיש תלונה במשטרה לאחר האירוע ביום 3.10.10 ולא דיבר עם המתלוננת בעת שנסעו להגיש תלונה בתחנת משטרה. כשעומת שהמתלוננת הגישה תלונה ב-3.10.10 והוא הגיש ב-23.11.10 השיב שלא דייק מתי הגיש תלונה. עוד השיב, כי אינו זוכר באיזה שנה התחתן עם המתלוננת, והאם ביום 3.10.10 היה נשוי למתלוננת, ואישר שישן בדירה ביום 3.10.10. עוד השיב, כי באירוע נכחו שלושת מהקטינות והקטנה ישנה בחדר אחר.

עדות מפקחת לירז כהן-פור:

העדה העידה, כי בתקופה הרלוונטית היתה חוקרת אלמ"ב בתחנת שכונות וגבתה ביום 6.10.10 הודעה של הנאשם, בה התלונן כי איום ע"י גורמים מטעם המתלוננים, וכן גבתה הודעה מהנאשם באזהרה (ת/2). עוד העידה כי לפני כל חקירה נערך בירור שהנחקר יודע קרוא וכתוב ומתבצע תיעוד, לפי התלונה שגבתה מהנאשם הוא יודע לקרוא. עוד העידה כי לא זיהתה כי לנאשם יש מוגבלות, ולו היתה מזהה כי לנאשם מוגבלות היתה מתעדת את החקירה.

ת/2- הודעת נאשם באזהרה מיום 6.10.10:

ב-ת/2, כשנשאל הנאשם אם איים במוצאי שבת לפגוע במתלוננת השיב: "בפירוש אני אומר לפגוע בה זה איום שתיפגע ממנו מבחינה משפטית היא מפרה את ההסכם שיש בינינו" (עמוד 1, שורה 4). עוד השיב, כי החזיר את הילדה לדירה במוצ"ש, הילדה דפקה בדלת, המתלונן שהינו החתן של המתלוננת פתח את הדלת, והנאשם הסביר לו על ההסכם שקיים בינו לבין המתלוננת, ואמר לו שרצוי שלא יכנס לדירה כי זה עבירה על החוק. בהמשך הנאשם פנה למתלוננת ואמר לה: "שזה לא יגמר יפה אם הוא יכנס עוד פעם לדירה, ואם הם רוצים לחיות יחד שיהיו במקום אחר ולא בדירה של הילדים" (עמוד 2, שורות 8-9). כשנשאל אם אמר למתלונן שישלח אנשים וישים לו פצצה מתחת לדירה השיב: "אני בחיים לא אשלח אנשים אין לי ענין לשלוח אנשים..." (שם, שורה 11).

עוד השיב, כי לא איים שידקור את המתלונן, והוסיף: "אמרתי ששניהם יפגעו במהלך שאני אעשה הם יכולים

לטעון לפי ההתנהגות שהייתי מתנהג בזמנו לפני 3.5 שנים זה מה שהיא מכירה ממני וכיום היא לא יודעת למה אני מתכוון" (שם, שורות 14-16), ושהתכוון: "ללכת לתביעה משפט להגיש בקשה לביהמ"ש על הפרת הסכם" (שם, שורה 18). כשנשאל, מדוע לא אמר למתלוננת שיתבע אותה השיב: "כי פה במצב הזה ברגע שאני מגיש בקשה לביהמ"ש אני יכול לשים חוקר פרטי ולראות שמפרים בכל מקרה את ההסכם אבל אם מראים לי ברגע שאמרתי את זה בצורה שאמרתי את זה איך שהם רויים (הכוונה "רוצים" - הערה שלי י.פ) ושיבינו בסוף שזה היה איומים ובתכלס זה היה ללכת להתלונן בביהמ"ש למדת שמשחק בפה יכול לשגע את הבן אדם איזה מחשבה היא תחשוב עובדה שהם הגיעו למשטרה להגיש תלונה" (שם, שורות 20-23). עוד השיב, "... אני אומר שאמרתי שזה לא יגמר בצורה יפה והתכוונתי לתביעה משפטית והם התכוונו לאליומות" (שם, שורות 27-28). בנוסף השיב, כי המתלוננת מגישה תלונות שקריות כדי שלא יקבל זכויות על הילדים. הילדה התלוננה בפניו שהם מציקים לה, בא ב-5.10.10 לקחת אותה, והמתלוננת ברחת מהבית, הוא מצא אותם ב-5.10.10, ורק לאחר שאביה של המתלוננת אמר לה שאין לה זכות לקחת לו את הילדה המתלוננת הסכימה שהילדה תלך איתו. כשנשאל אם יש לו מה להוסיף הפנה לתלונה שהגיש.

ת/1- עימות בין המתלוננת לנאשם מיום 22.11.10:

ב-ת/1 המתלוננת השיבה, כי בעת שקילחה את בנותיה הנאשם נכנס לדירה, לאחר שהמתלונן פתח את הדלת לבת הגדולה. הנאשם אמר למתלונן לצאת מהדירה והוא יצא. המתלוננת יצאה מהמקלחת וראתה את הנאשם בסלון והמתלונן ישב מחוץ לדירה במדרגות. התחיל בינה לבין הנאשם עימות, כשהמתלונן לא התערב. הנאשם אמר שהוא יזמין משטרה, התקשר למשטרה, והשוטר דיבר איתה בטלפון. היא אמרה לשוטר שהנאשם רוצה ניידת כי בן זוגה נמצא בדירה. הנאשם לקח ממנה את הטלפון הנייד, והשוטר לא שלח ניידת. הנאשם אמר שהוא יטפל בזה בדרך שלו, ובפעם הבאה שיראה את המתלונן בדירה הוא ידקור את המתלוננים. בהמשך הנאשם והמתלונן ירדו למטה, דיברו והנאשם התחיל ללכלך עליה.

בתגובה השיב הנאשם, כי החזיר את בתם בצאת החג לדירה, בתם אמרה לו שהמתלונן גר אצלם. הנאשם רצה לבדוק זאת ולכן עלה לדירה, ביקש מהמתלונן לצאת מהדירה כי יש לו הסכם עם המתלוננת, הוא יצא, והמתלוננת התחילה לצעוק. הוא התקשר למשטרה והתלונן על הפרת הסכם, המתלוננת דיברה עם השוטר ולא נשלחה ניידת. הוא אמר למתלוננת: "... יש ביננו הסכם ושאתי מאמין שבסוף זה לא יגמר יפה ואת תצאי מהבית..." (עמוד 2, שורות 23-24). עוד השיב, כי לא היו איומים.

ביחס לאישום השני השיב, כי בתו אמרה לו בטלפון שהמתלוננת מבקשת שיקח אותה ביום שלישי. ביום שלישי הגיע לדירה, חיכה שעה וחצי והיא לא הייתה בדירה ולכן נסע לביתם של הורי המתלוננת. אמא של המתלוננת פתחה לו את הדלת, הגיעה בת אחרת שלהם שאמרה לו שהבת הגדולה בגינה. כשהגיע לגינה אמר לבת הגדולה שתבוא איתו. הבת הגדולה תפסה לו את היד, אבל המתלוננת תפסה אותה ושרטה את הבת הגדולה, והחוקרת אמרה לו שלא כדאי שיגיש תלונה כי יקחו את הילדים.

בנוסף השיבה המתלוננת בעימות, כי הנאשם אמר לה בגינה "אני יוריד אתך אני אטפל בך בדרך שלי" (עמוד 2, שורה 37). הנאשם השיב שהיו הרבה אנשים, ושהבת היתה בגינה ויכולה להוכיח אם אמר או לא אמר.

כשנשאלה המתלוננת אם היא רוצה להוסיף משהו אמרה: "הוא איים והוא ימשיך לאיים, הוא לא מאיים ישירות עלי הוא מטריד את אבא שלי והתקשר אליו ביום חמישי ואמר, היום אתה תהיה עצור" (עמוד 3, שורות 44-45).

עדות הנאשם:

בחקירה ראשית העיד, כי ביום 3.10.10 החזיר את הבת הגדולה לדירה. הבת דפקה בדלת, והמתלונן בעלה של המתלוננת פתח את הדלת. הנאשם הסביר למתלונן שהוא לא יכול להיות בדירה, כי הוא והמתלוננת חתמו על הסכם לפיו, נאסר על המתלוננת להכניס גברים לדירה, ואם המתלוננת מתחנתת היא צריכה לצאת מהדירה, להשכיר את הדירה ולשים את הכסף בתוכניות חיסכון לטובת הילדים. המתלונן לא התווכח, יצא החוצה ישב בחדר המדרגות כשדלת הכניסה לדירה פתוחה. המתלוננת יצאה צעקה מדוע הורה למתלונן לצאת מהדירה וניבלה את הפה והנאשם אמר לה שיש בניהם הסכם והיא השיבה כי ההסכם לא בתוקף, ויש לה זכות להכניס את המתלונן לדירה. הנאשם התקשר למשטרה, הסביר למתלוננת כלשונו: "שבסופו של דבר תצטרך לצאת מהבית וזה יגרם לצורה לא נעימה שהיא תצטרך לעזוב את הבית אמרתי לה שבסופו של דבר שזה לא יגמר יפה...חזרתי על זה כמה פעמים" (עמוד 59 לפרוטוקול שורות 9-11) וכן אמר למתלונן שהדברים יפתרו בצורה משפטית. עוד העיד, כי הסביר לשוטר כי המתלוננת מפרה הסכם מבית דין רבני. השוטר שוחח עם המתלוננת הוא לא שמע את השיחה, השוטר החליט לא להזמין ניידת לדירה, הסביר למתלוננת שהוא ילך בסופו של דבר לבית משפט לפתור את זה, חיבק את הילדים ויצא, והמתלונן ירד אחריו והציע לו טרמפ, והוא ענה לו שיש לו טרמפ עם חברה שלו ונכנס לרכב. המתלונן אמר לו שהוא מצטער ולא ישן בדירה והנאשם נסע משם.

בחקירה נגדית השיב, כי התגרש מהמתלוננת בחודש אפריל 2010 ומאז לא נכנס לדירה, לא התקשר למתלוננת, והמתלוננת היתה זו שהיתה מתקשרת אליו באובססיביות. עוד השיב, כי לא ידע שהמתלוננת הגישה תביעה בחודש יולי 2010 לפירוק שיתוף ולא קיבל העתק מהתביעה. ביום 3.10.10 הייתה הפעם הראשונה שראה את המתלונן ואין לו שום דבר נגדו, ולא הסכים שגבר אחר יגור בדירה עם המתלוננת מאחר והוא השאיר למתלוננת את הדירה לטובת הילדים ולא רצה שישתלטו על הרכוש של הילדים.

בנוסף השיב, כי היה חייב לעלות לדירה לראות שהמתלונן בדירה, לאחר ששמע מהבת הגדולה שהמתלונן מתגורר בדירה, על מנת שיוכל לפנות למשטרה להתלונן, כי המתלוננת מפרה את ההסכם. לאחר שעלה לדירה התקשר למשטרה, וכשראה "שזה לא מתפתח לאף כיוון, אמרתי להם שזה לא יגמר בצורה יפה, והיא תצטרך לצאת מהבית בסופו של דבר" (עמוד 62 לפרוטוקול, שורות 2-3). עוד השיב כי הבת הגדולה סיפרה לו על אלימות שנקט נגדה המתלונן מספר ימים לפני 3.10.10 ודיבר עם המתלונן בצורה רגועה ואם היה עצבני היה פותר זאת ביום ששמע מהבת על האלימות. עוד השיב כי אמר למתלוננת שזה לא יגמר יפה בצורה משפטית שיש בניהם הסכם וכך אמר בחקירה ושאינו יודע לקרוא ולכתוב והשוטרת אמרה לו לחתום על ההודעה (ת/2) בד"כ מקריאים לו הודעות אולם השוטרת לא הקריאה לו אותה ושלא אמר בשורות 3-4 לת/2 שיפגע בה אלה אמר שהיא תפגע בסופו של דבר בהליך משפטי ולא אמר למתלוננת כי יפגע בה כי הוא לא עו"ד ולא משפטן ולא ידע להתבטא לפני 6 שנים. עוד השיב, כי לא אמר למתלונן שישלח אנשים לשים פצצה ולא איים שידקור את המתלונן. ואישר שאמר למתלוננים ששניהם יפגעו. עוד השיב כי את העדויות של המתלוננים הקריאה לו הבת שלו שכן אינו קורא וכותב.

ביחס לאירוע ביום 5.10.10 השיב, כי התקשרה אליו בתו הגדולה ואמרה לו לבוא לקחת אותה מהדירה. הוא נסע, חיכה שם כמה שעות וראה שהבית חשוך ולכן נסע לבית הורה של המתלוננת ב----. אמה של המתלוננת השיבה, כי לא יודעת היכן הם, וכשהיה בחצר פגש בבתו השניה, והיא אמרה לו שהן בגינה. הוא הלך איתה לגינה, וההורים של המתלוננת הלכו אחריו. בגינה הבת הגדולה אמרה לו שהיא רוצה לבוא אליו, המתלוננת משכה אותה וסירבה לתת לה ללכת ואבא של המתלוננת הורה לו לתת לבת הגדולה ללכת איתו. הנאשם הכחיש שאמר למתלוננת ביום 5.10.10 "אני עוד אראה לך", ושאינו על המתלוננת כי יטפל בה בדרכים שלו ושהיה עצבני.

בנוסף השיב, כי הילדים רצו להיות איתו ולכן המתלוננת פחדה והתחילה להעליל עליו עלילות.

עדות בתם של המתלוננת והנאשם - א.ס:

בחקירה ראשית העידה, כי היא בת 17, הייתה אצל אביה- הנאשם, ובמוצאי החג ביום 3.10.10 הוא החזיר אותה לדירה. המתלונן פתח את הדלת, והנאשם ביקש לדבר איתו. הנאשם הסביר לו שיש בינו לבין המתלוננת הסכם, וכי אם הם התחתנו הם צריכים לעזוב את הדירה, והמתלונן אמר שהוא מבין. אמה המתלוננת הגיעה, התחילה לצעוק ולעשות מהומה, אמרה לנאשם שהיא יכולה להכניס לדירה מי שהיא רוצה, והנאשם ענה כי הם יפתרו את זה בבית משפט והתקשר למשטרה. השוטר אמר שלא רואה משהו חריג ולא שלח ניידת. לאחר מכן הנאשם והמתלוננת המשיכו להתווכח, הנאשם אמר שאין טעם להמשיך את הויכוח ויפתרו את זה בבית המשפט. המתלונן אמר לנאשם שילכו, שניהם ירדו למטה, והעדה ירדה איתם להגיד שלום לאביה. המתלונן הציע לנאשם לקחת אותו הביתה, הנאשם אמר שאין צורך כי חברה שלו חיכתה לו למטה, ואז עלה הנאשם לרכב שלה והם נסעו.

עוד העידה כי ביום 5.10.10 המתלוננת אספה אותה ואת אחיותיה, הן נסעו לסבתא שלה ומשם הלכו לגינה. הנאשם הגיע לשם ושאל אותה אם היא רוצה ללכת אליו והיא אמרה שכן. המתלוננת תפסה את ידה ואמרה לה שהיא לא הולכת לשום מקום, סבא וסבתא שנכחו שם צעקו, והסבא אמר כי מותר לה ללכת לאבא שלה. כך נגמר האירוע. ואינה זוכרת שהנאשם איים על אמה.

בחקירה נגדית השיבה, כי לא הקריאה לנאשם את העדויות ואת הודעות המתלוננים. מאז האירוע ב-5.10.10 גרה אצל הנאשם, ואצל בני משפחתו. 7 שנים לא הייתה בדירה, והייתה תקופה ארוכה שלא דיברה עם המתלוננת.

עוד השיבה, כי ביום 3.10.10 הוריה התווכחו, כולם נכחו בתוך הדירה בשיחה, אביה ביקש מהמתלונן לצאת החוצה, והוא יצא יחד איתה ועם אביה, וכשאביה שוחח עם השוטר המתלונן לא היה בחוץ. עוד העידה, כי שמעה את המילים "זה לא יגמר יפה בבית משפט", ולא שמעה את המשפט "אני אפגע בכם".

7. האם הוכחה המאשימה, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באישום הראשון לכתב האישום?

א. בפסיקה נקבע, כי עבירת איומים היא עבירה התנהגותית, כשאיום נבחן על־פי תוכנו והשפעתו על המאויים. עוד נקבע, כי האיום צריך להיות רציני וממשי, להבדיל מאיום סרק שאין מאחוריו כוונת מימוש ואשר להשפעתו על המאויים, זו נבחנת באמות מידה אובייקטיביות, לפי הערכת האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול הנסיבות. עוד נקבע בפסיקה, כי בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט ואת המסר שהיה גלום בביטוי. (ראה לענין זה רע"פ 2038/04 לם נ' מ"י [4.1.06]).

באשר ליסוד הנפשי הנדרש לעבירת האיומים קבעה הפסיקה, כי משמעותו היא שהמאיים הציב לנגד עיניו את המטרה והיעד של הפחדה והקנטה, או שהייתה לו מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו.

ב. מהראיות שהובאו בפני עולה, כי אין מחלוקת שבתקופה הרלבנטית לכתב האישום המתלוננת והנאשם היו גרושים זה מזה. המתלוננת התגוררה בדירה עם הקטינות שהן הבנות שלה ושל הנאשם, לאחר שנחתם בבית הדין הרבני הסכם גירושין בין המתלוננת והנאשם (נ/1). עוד אין מחלוקת, כי במועד 3.10.10 בשעות הערב נכנס הנאשם לדירה, לאחר שהחזיר את בתם הבכורה של הנאשם והמתלוננת-א.ס. שהיתה ביום 3.10.10

כתב 10. לאחר שהנאשם אמר למתלונן ששהה בדירה על ההסכם (נ/1), יצא המתלונן מהדירה, דלת הכניסה לדירה נשארה פתוחה, המתלונן שהה בחדר מדרגות בסמוך לדירה, כשבשלב זה יצאה המתלוננת אשר קילחה את בנותיה הקטנות מחדר האמבטיה, והחלו חילופי דברים בין הנאשם למתלוננת. בנוסף אין מחלוקת, כי הנאשם התקשר למשטרה באמצעות הטלפון הנייד שלו, התלונן על כך שהמתלונן נכנס לדירה, לבקשת השוטר עימו שוחח (להלן: "השוטר") העביר הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד למתלוננת, ולאחר שזו שוחחה עם השוטר, הודיע השוטר כי לא תגיע ניידת משטרה לדירה וביקש לדבר עם הנאשם.

ג. בנוסף עולה מהראיות שהובאו בפני, כי קיימת מחלוקת לגבי תוכן דברי הנאשם למתלוננים מהשלב בו ביקש השוטר מהמתלוננת לדבר עם הנאשם וכן מחלוקת לתוכן דברי הנאשם למתלונן, בעת שהמתלונן נכנס לרכבו.

המתלוננים העידו, כי הנאשם אמר כי אם המתלונן ימצא שוב בדירה הוא ידקור את המתלוננים, ומנגד הנאשם ובתם של הנאשם והמתלוננת-א.ס העידו, כי הנאשם לא אמר זאת. המתלונן העיד כי הנאשם איים עליו בעת שישב ברכבו כי הוא מכיר אנשים מהעולם התחתון ויכול לפוצץ את הבנין והנאשם הכחיש שאמר זאת.

ד. לאחר שבחנתי את עדות המתלוננת אני קובעת, כי לא ברור אם השוטר שמע בטלפון את דברי הנאשם למתלוננים, לאחר שביקש מהמתלוננת לדבר עם הנאשם, שכן המתלוננת העידה כי השוטר היה "על הקו", בעת שהנאשם איים כי ידקור אותה ואת המתלונן, אולם לאחר שנשאלה ע"י ב"כ הנאשם מדוע אם השוטר שמע את הנאשם אומר כי ידקור את המתלוננים לא הזעיק השוטר משטרה השיבה המתלוננת, שאין לה מושג אם השוטר כלשונה נשאר "על הקו".

ה. לטעמי, אי זימון השוטר לעדות ואי הגשת דיסק המכיל את הקלטת השיחה בין השוטר, הנאשם והמתלוננת מהווים מחדל חקירה אשר יש בו כדי לקפח את הגנת הנאשם, שכן עדות השוטר ו/או תיעוד השיחה בהקלטה היו יכולים לאשש את גרסתו של הנאשם, כי לא איים על המתלוננים, שבאם ימצא המתלונן בדירה ידקור אותם. לפיכך אני קובעת, כי לא הוכח מעבר לכל ספק, כי הנאשם איים על המתלוננים בכך שאמר כי באם המתלונן ימצא שוב בדירה הוא ידקור את המתלוננים. לעניין זה יפים דברי כב' הש' הנדל בע"פ 8529/11 אטקשייב נ' מ"י (24.5.12) "**השאלה היא ביסודה עניין של צדק. האם נעשה למערער עוול בכך שפעולות המשיבה הגיעו לכדי מחדל שיוור לשורש הגנת הנאשם... אין לומר כי מחדלי חקירה בהכרח יובילו לזיכוי של הנאשם. כך למשל, לא כל הימנעות מחקירה לה טוענת הסניגוריה הינה "מחדל חקירה" ולא כל מחדל חקירה גורם בהכרח ל"נזק ראייתי". לא כל נזק ראייתי ולא כל מחדל בחקירה מובילים לזיכוי. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי, ובפרט בשאלה, האם עסקינן במחדל כה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של המערער בענייננו באופן שיתקשה להתמודד עם חומר**

הראיות המפליל או להוכיח את גרסתו שלו. על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה משקל יש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות".

ו. לאחר שבחנתי את כלל הראיות אני קובעת, כי מהודעת הנאשם (ת/2) בה השיב, כי בעת ששהה בדירה ביום 3.10.10 בשעות הערב אמר למתלוננת "שזה לא יגמר יפה אם הוא (הכוונה למתלונן-הערה שלי י.פ) יכנס עוד פעם לדירה", ובכך שאמר "ששניהם (הכוונה למתלוננים-הערה שלי י.פ) יפגעו במהלך שאני עושה (ראה שורות 8-9 ושורות 14-16 ל-ת/2), וכי...ברגע שאמרתי את זה בצורה שאמרתי את זה.. ושיבינו בסוף שזה היה איומים..." (שורה 20 ל-ת/2) עולה, כי הנאשם איים על המתלוננים בכוונה להפחידם.

"דבר מה" לדברי הנאשם בהודעתו (ת/2) מצאתי בעדות הנאשם בחקירה ראשית בבית משפט בה העיד, "אמרתי לה שבסופו של דבר שזה לא יגמר יפה... חזרתי על זה כמה פעמים" (ראה עמוד 59 לפרוטוקול) וכן בעדויות המתלוננים, אשר מעדותם עולה כי הנאשם השמיע דברי איומים כלפיהם באם המתלונן יכנס שוב לדירה.

ז. עוד אני קובעת, כי גרסת הנאשם בהודעתו (ת/2) כי התכוון בדבריו שיפעל בדרכים משפטיות, ויגיש תביעה לבית משפט על הפרת הסכם, אינה מאיינת את מסקנתי כי בעת האירוע ביום 3.10.10 התכוון בדבריו לאיים על המתלוננים ואיים על המתלוננים, שכן דברי הנאשם בעת אמירתם, נבחנים על פי הפסיקה באמות מידה אובייקטיביות, וברי, שהמתלוננים לא יכלו להבין מדבריו, כי התכוון לפעול בדרך משפטית לגיטימית. תמיכה למסקנתי מצאתי בדברי הנאשם בהודעתו "וברגע שאמרתי את זה בצורה שאמרתי את זה.. ושיבינו בסוף שזה היה איומים..." (ת/2, שורות 20-22). לפיכך אני קובעת, כי הוכח שהנאשם ביצע את היסוד העובדתי של עבירת האיומים וכן הוכח היסוד הנפשי שכן הוכח כי לנאשם היתה כוונה להפחיד את המתלוננים, מעצם דבריו בהודעתו שורות 20-22.

ח. לאחר שבחנתי את טענת ב"כ הנאשם, כי היה על החוקרת לירז כהן-פור (להלן: "החוקרת") לתעד את החקירה, שכן הנאשם, לטענתו, אינו יודע לקרוא ולכתוב, ומדובר במחדל שפגע ביכולת הנאשם להתגונן, לא מצאתי כי הוכח בפניי שהנאשם אמר לחוקרת שאינו יודע לקרוא ולכתוב, ואני מקבלת את עדות החוקרת, שלא זיהתה מגבלות אצל הנאשם ולכן לא תיעדה את החקירה. לפיכך אני קובעת, כי לא הוכח בפניי ברמת מאזן הסתברויות, מחדל חקירה באי תיעוד חקירת הנאשם (ת/2).

ט. בנוסף, אני דוחה את גרסת הנאשם שהועלתה לראשונה בבית משפט לפיה, החוקרת לא רשמה ב-ת/2 את דבריו במדויק, ושומר בעת גבית ההודעה לחוקרת כי אמר למתלוננים שיטפל בזה בדרך משפטית, וכן דוחה את גרסת הנאשם בבית המשפט, כי החוקרת לא הקריאה לו את ההודעה. יובהר, כי החוקרת אשר העידה בבית המשפט לא נשאלה אם רשמה את דברי הנאשם במדויק, וכן בהודעה (ת/2) נכתב, כי ההודעה הוקראה לנאשם, והחוקרת לא נחקרה על גרסת הנאשם בבית המשפט כי לא הקריאה לו את ההודעה. יתרה מזו, בעימות (ת/1) בין המתלוננת לנאשם, כחודש לאחר גביית ההודעה, הנאשם לא אמר לשוטר כץ שביצע את העימות כי אינו יודע לקרוא ולכתוב, ובנוסף הנאשם לא אמר בעימות (ת/1) כי אמר למתלוננים כי באם המתלונן יכנס לדירה הוא יטפל בזה בדרך משפטית, אלא אמר בעימות: "אמרתי לה שיש בנינו הסכם ושאיני מאמין שבסוף זה לא יגמר יפה ואת תצאי מהבית" (שם, שורות 23-24). לפיכך, אני קובעת כי גרסת הנאשם כי אמר בעת שנגבתה הודעתו ת/1 לחוקר

שאמר ביום 3.10.10 למתלוננים שיטפל בהם בדרך משפטית היא גרסה כבושה.

י. עוד מצאתי כי אין בעדות א.ס- בתם הגדולה של המתלוננת והנאשם, אשר העידה כי שמעה את הנאשם אומר למתלוננים: "זה לא יגמר יפה בבית משפט", כדי לתמוך בגרסת הנאשם הכבושה בבית משפט, שאמר למתלוננת כי הדברים יפתרו בצורה משפטית. מדובר בעדה שהעידה על דברים ששמעה בהיותה בת 10, כ-7 שנים בטרם מסרה עדותה, עדה שאין מחלוקת שאינה בקשר עם אמה המתלוננת כ-7 שנים, ואשר מתגוררת עם הנאשם. כמו כן, מצאתי סתירות מהותיות בין עדותה לעדות הנאשם ולעדות המתלוננים לדוגמה, העדה העידה כי לא הקריאה לנאשם את העדויות בבית משפט ואת ההודעות במשטרה בניגוד לדברי הנאשם שהעיד שהקריאה לו את ההודעות של העדים ואת עדויות העדים מפרוטוקול הדיונים. בנוסף העדה העידה, כי המתלונן יצא מהדירה כשהיא ואביה יצאו מהדירה, וזאת בסתירה לעדות הנאשם והמתלוננים כי המתלונן יצא מהדירה בסמוך לבקשת הנאשם כי יצא מהדירה.

יא. עוד אני קובעת, כי המאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק את הנטען בכתב האישום, כי הנאשם איים על המתלונן בעת שהמתלונן נכנס לרכבו באומרו, שהוא מהעולם התחתון ושהוא מכיר כל מיני אנשים מהעולם התחתון, נקב בשמות, ואמר למתלונן שהוא בקלות יכול לשים פצצה מתחת לבניין ולהרים את הבניין. מעדות הנאשם והמתלונן עולה, כי אין מחלוקת שהמתלונן הציע לנאשם להסיע אותו ברכבו, והנאשם ענה שאינו צריך טרמפ, כאשר המתלונן העיד כי הנאשם ניגש לרכבו ואמר לו שהוא מהעולם התחתון, מכיר אנשים מהעולם התחתון, ושם ירצה יוכל לפוצץ את הבניין, ואילו הנאשם הכחיש שאמר זאת. לאחר שבחנתי היטב את עדות המתלונן לפיה כאמור, הנאשם איים עליו לאחר שהציע לו טרמפ, מצאתי שלא אוכל על יסוד עדות יחידה של המתלונן לקבוע כי הנאשם אמר למתלונן את הדברים המיוחסים לנאשם בסעיף 6 לכתב האישום, שכן לא מצאתי כי ניתן להסתמך על עדות המתלונן שהינה כאמור עדות יחידה, אשר העיד לדוגמה בבית המשפט, כי אינו זוכר באיזה שנה ובאיזה מועד התחתן עם המתלוננת, וזאת כשלנגד עיני ההסכם (נ/1) בו נקבע כי על המתלוננת לעזוב את הדירה או לפרק את השיתוף בדירה, באם היא מתחתנת עם אחר, ולפיכך יש משמעות למועד החתונה של המתלוננים ולעדות המתלונן כי אינו זוכר את מועד החתונה ואת השנה בה התחתן עם המתלוננת.

יב. ביחס לנטען בסעיף 7 לאישום הראשון, כי בכ-3 הזדמנויות שונות עד כחודש וחצי עובר ליום 3.10.10 איים הנאשם על המתלוננת בטלפון באומרו שאם יתפוס מישהו בבית ידקור אותה ואתו, ושיטפל בשניהם בדרך משלו, אני קובעת כי לא הובאו כל ראיות על ידי המאשימה לענין זה, ולפיכך אני קובעת כי המאשימה לא הוכיחה את הנטען בסעיף 7 לאישום הראשון בכתב האישום.

8. האם הוכיחה המאשימה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באישום השני ?

מהראיות שהובאו בפניי אני קובעת, כי לא הובאה כל ראיה כי הנאשם איים על המתלוננת ביום 5.10.10 בכך שהתקשר אליה לאחר שסירבה לאפשר לו לקחת את בתם ללא הסדרי ראיה באומרו, כי אם לא תביא לו את הילדה הוא יטפל במתלוננת בדרכים משלו. לפיכך, אני מזכה את הנאשם מעבירת האיומים המיוחסת לו באישום השני.

סוף דבר

על יסוד כל האמור לעיל אני קובעת כי הוכח בפני מעבר לכל ספק, כי הנאשם איים על המתלוננים בעת ששהה בדירה ביום 3.10.10 בשעות הערב בכך שאמר למתלוננת "שזה לא יגמר יפה אם הוא יכנס עוד פעם לדירה" ובכך שאמר "ששניהם יפגעו במהלך שאני עושה".

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם באישום הראשון בביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ומזכה את הנאשם מביצוע עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 אשר יוחסה לנאשם באישום השני.

ניתנה לאחר שעיקרי תוכנה הוקראו והוסברו לצדדים היום כ"ו תמוז תשע"ז, 20/07/2017 במעמד הנוכחים.

יעל פרדלסקי, שופטת